

Ydelse. Jeg kan ikke skønne, at det Begreb, som her stilles op om Regningskrav, i den Forstand, hvori det er taget her i Modsætning til andre, for hvilke den tyveaarige Frist skal vedblive at gælde, ikke ogsaa burde være praktisk anvendeligt paa de her omhandlede Tilfælde, saa at den kortere Frist ogsaa burde være anvendelig paa Renter, Lejeafgift osv. Nej, saa nemt er det ikke at lovgive ved blot at opstille et nyt Begreb, Regningskrav, slaa det fast og derved tro, at man er ude over alle Vanskeligheder. — Det var nu med Hensyn til Fristerne. Saa har Lovforslaget ny Regler med Hensyn til det Tidspunkt, hvorfra Præskriptionsfristen skal begynde at løbe, og der forlader det det gamle antikverede Standpunkt at tage Hensyn til, naar Retsforholdet er stiftet, saaledes at der ved den Fordring, der straks er forfalden, som straks kan fordres betalt, skal gælde den samme Præskriptionsfrist som ved en Fordring, hvor der maaske er givet ti eller tyve Aars Henstand, og som maaske overhovedet ikke viser sig virksom i hele Præskriptionsperioden, saa at Fordringen er præskiberet helt og holdent, inden den bliver virksom. Der mener saa det ærede Udvalg, at man kan beholde den gamle Regel som Hovedregel og for Regningskrav have en ny Regel. Dette forekommer mig at være ganske besynderligt, thi det, der er sundt for det ene, maa vel ogsaa være det for det andet, saa meget mere, som det virkelig har mindre Betænkelse ved dette Begreb, Regningskrav, at regne Fristen fra Forholdets Stiftelse, idet Forholdets Stiftelse og Forfaldstiden dog i de allerfleste Tilfælde ville falde sammen, hvorimod det netop med Hensyn til de Forhold, for hvilke en 20aarig eller 10aarig Præskriptionsfrist skulde gælde, ofte vil være Tilfældet, at der er givet en Tid, i hvilken Fordringen overhovedet ikke kan gøres gældende. Heller ikke der kan jeg altsaa se, at Ændringsforslaget frembyder nogen Fordel. Naar man i det hele først erkender, at der er noget rationelt i at regne Præskriptionsfristen fra Forfaldstiden, og endvidere, at man kan bibeholde den Regel, at der dog paa andre Punkter skal tages Hensyn til Forfaldstiden, selv om den lig-

ger nok saa sent, maatte der dog her gives nærmere Regler om Forfaldstiden, thi denne er ikke altid klar. Man stryger imidlertid ganske de Bestémnelser, som her ere givne i de første Paragraffer, vedrørende Forfaldstiden, jeg tror, det er §§ 4, 5, 6 og 7. — Hvad endelig det tredje Punkt angaar om Afbrydelsen, da beskæftiger man sig slet ikke dermed, og dog turde der ogsaa her være en temmelig stor Mangel ved den nugældende Lovgivning. Ja, Gud bevares! Man lever jo under den og føler sig i og for sig ret vel, fordi Højesteretspraksis heldigvis søger at raade Bod og ogsaa raader Bod paa Manglerne i saa Henseende, men det vilde dog være ganske naturligt, om man paa dette Punkt fik ny Regler frem baade om Afbrydelse ved Paakrav, Novation o. s. v. Dermed siger jeg ikke, at det nødvendigvis bør være de Regler, der findes i Lovforslaget, eller at de ikke kunne være Genstand for Drøftelse. Naar et Ændringsforslag her imidlertid omtrent kaster alt over Bord, naar det efter et vilkaarligt Begreb udsunder nogle Fordringer med en særlig Præskriptionsfrist, naar det uden virkelig tilstrækkelig Hensyntagen til det, der kaldes praktisk Trang, opstiller forskellige Regler om Tidspunktet, fra hvilket Præskriptionsfristen skal regnes, uden nærmere at give detaillerede Regler i saa Henseende, og naar det endelig ikke giver Regler om Afbrydelsesspørgsmaalet, saa tror jeg ikke, at jeg karakteriserer dette Forslag for stærkt, naar jeg siger, at det har overmaade ringe Værd. Jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa de enkelte Paragraffer. Der kunde ganske vist ogsaa være forskelligt at sige dertil, men efter det principale Standpunkt, jeg indtager, vil jeg i hvert Fald gemme det til et senere Tidspunkt.

Ordføreren (Krabbe): Den højtærede Minister mener, at man vil hurtig leve sig ind i saadanne ny Forældelsesfrister, som det foreliggende Lovforslag opstiller. Jeg tror egentlig ikke, at nogen, der har beskæftiget sig med dette Lovforslag, tør dele Mening med den ærede Minister. Man vil naturligvis grumme let kunne leve under en saadan Lov og maaske omtrent lige